

Numai una

George Coșbuc

Pe umeri pletele-i curg râu -
Mlădie ca un spic de grâu,
Cu șorțul negru prins în brâu,
O pierd din ochi de dragă.
Și când o văd, înnebunesc;
Și când n-o văd, mă-nbolnăvesc,
Iar când merg alții de-o pețesc,
Vin popi de mă dezleagă.

La vorbă-n drum, trei ceasuri trec -
Ea pleacă, eu mă fac că plec,
Dar stau acolo și-o petrec
Cu ochii cât e zarea.
Așa cum e săracă ea,
Aș vrea s-o știu nevasta mea,
Dar oameni răi din lumea rea
Îmi tot închid cărarea.

Și câte vorbe-mi aud eu!
Toți frații mă vorbesc de rău,
Și tata-i supărat mereu,
Iar mama la icoane
Mătănii bate, ține post;
Mă blestemă: -"De n-ai fi fost!

Ești un netot! Ți-e capul prost
Și-ți faci de cap, Ioane!"

Îmi fac de cap? Dar las' să-mi fac!
Cu traiul eu am să mă-mpac
Și eu am să trăiesc sărac,
Muncind bătut de rele!
La frați eu nu cer ajutor,
Ca n-am ajuns la mila lor -
Și fac ce vreau! Și n-am să mor
De grija sorții mele!

Mă-ngroapă frații mei de viu!
Legat de dânsa, eu să știu
Că am urâtei drag să-i fiu?
Să pot ce nu se poate?
Dar cu pamântul ce să faci?
Și ce folos de boi și vaci?

Nevasta dacă nu ți-o placi,
Le dai în trăsnet toate!

Ori este om, de sila cui
Să-mi placă tot ce-i place lui!
Asa om nici vlădică nu-i
Și nu-i nici împăratul!
Să-mi cânte lumea cate vrea,
Mi-e draga una și-i a mea;
Decât să mă dezbar de ea,
Mai bine-aprind tot satul.